

Kinderen, ouders en hun toestellen

Brits nationaal park opent 'technologiecrèche' om bezoekers los te weken van gsm en tablet

- ▶ Enquête wijst uit dat kinderen en ouders zich storen aan elkaars technologiegebruik
- ▶ Mensen volgen ook op vakantie hun werk op
- ▶ Fabrikanten menen dat smartphones gezinnen ook hechter maken

Jozefien VAN HUFFEL

New Forest is een natuur- en recreatiegebied in het zuiden van Engeland, dat elk jaar zo'n vijftien miljoen bezoekers ontvangt. Het park lanceerde deze zomer een experiment, de zogenoemde *Tech Creche*. Dat is een kluis waarin bezoekers gratis hun elektronische gadgets, zoals smartphones en tablets, kunnen achterlaten wanneer ze het gebied betreden.

„We merkten dat steeds meer mensen naar beneden keken tijdens het wandelen, naar een scherm, en niet meer naar de wereld rond hen”, legde medewerker Sion Donovan uit. „Daarom pleiten we nu voor technologievrije ontspanning.”

Het park ondervroeg bovendien vijfhonderd kinderen en duizend ouders over het gebruik van technologie in het gezin. Een vijfde van de kinderen bleek te menen dat hun ouders niet goed naar hen luisteren, omdat ze voortdurend bezig zijn met e-mails en telefoontjes. Zes op de tien ouders vonden dat hun kroost thuis te veel tijd besteedt aan zijn gsm, maar zeven op de tien kinderen dachten hetzelfde over hun ouders. Bovendien vond een kwart van de kinderen

dat zij regels krijgen opgelegd waar hun ouders maar al te vaak zelf tegen zondigen.

„Thuis mogen de gsm's en tabletcomputers niet mee aan tafel. En dat geldt net zo goed voor mij”, zegt Ann Vangeem, mama van drie zonen van achttien, zestien en zeven. „De oudsten zouden niet zonder gsm op vakantie willen, maar dat begrijp ik best. Ik heb de mijne ook altijd bij me. Af en toe moet ik thuis vragen of ze hun koptelefoon kunnen afnemen, zodat ze horen wat ik te vertellen heb, maar ik vind zelden dat technologie stoort.”

„Gisteren speelden we nog Monopoly. Wij zijn dus niet alleen met tablets en andere gadgets bezig”, lacht Christel Vrancken. Ze zit met partner Daniel Lambrechts, dochters Sophie en Emy Jackers en een vriendin op een terras. Tussen de drankjes liggen drie gsm's. „Het is gewoon niet zo comfortabel om hem in mijn broekzak te laten zitten”, zegt Lambrechts.

„De wereld is altijd in beweging. Over vijftien jaar wil wellicht niemand nog bereikbaar zijn”

„Tijdens het schooljaar, als ze moeten studeren, blijven de gsm's beneden liggen”, vervolgt Vrancken. „Voorts zijn er weinig regels. Misschien te weinig.” „Dat komt omdat je zelf voortdurend met je gsm bezig bent”, zegt een van de dochters. Christel Vrancken legt uit dat ze aan het solliciteren is. „Dan word je vaker gebeld en moet je ook je e-mail in de gaten houden. En als we ons ontspannen, dan doet

de gsm vaak dienst als fototoestel.” Een 'technologiecrèche' aan de ingang van een recreatiegebied vindt Daniel Lambrechts alvast een schitterend initiatief. „De mens kon eeuwenlang zonder, dus moet het nu ook nog wel lukken.” „Hij heeft vandaag al gebeld en gemaaild voor het werk, terwijl hij met vakantie is”, lacht Vrancken. „Maar hij laat zijn gsm wel vaker thuis dan ik.”

Midden juli maakte technologiebedrijf Samsung Electronics, dat onder meer smartphones produceert, de resultaten bekend van een eigen onderzoek naar het gsm-gebruik van de Belgen. Gemiddeld gebruiken we 7,7 uur per dag technologische apparaten, maar dat zou ons niet minder sociaal maken. Twee derde van de ondervraagden vindt dat technologie hem of haar dichter bij de familie brengt.

„Families wonen verder van elkaar, mensen werken langer. Smartphone, tablet en computer zijn dan een uitstekende manier om contact te houden”, stelt Koen Dekoning van Samsung.

Het gezin op het terras twijfelt aan de verbindende kracht van smartphones. „De wereld is altijd in beweging. Over vijftien jaar zijn we waarschijnlijk allemaal op zoek naar manieren om onbereikbaar te zijn”, zegt Daniel Lambrechts. „Tien jaar geleden beslisten we in de jeugdbeweging dat de leden gsm's mochten meenemen op kamp. Nu hoorde ik dat ze het opnieuw zouden willen verbieden, zodat de leden weer voluit kunnen spelen en opgaan in een fantasiewereld. Dat lukt immers niet als je elk moment naar huis kunt bellen of op het internet kunt opzoeken of het verhaal van de leiding wel klopt.”

CURSIEFJE

Erik DE SMET

Hardwerkende dieren verdienen respect

„Onze gids op reis had opmerkelijk lange, bruine oren, was al enigszins op leeftijd, maar kon nog probleemloos de hele dag onze jongste zoon op haar rug dragen. Haar naam was Sidonie en ze wist als geen ander de weg langs de steile paden over de heuvels van de Morvan waar we in juli een meerdaagse wandeling maakten. Sidonie is een grijze ezelin die mijn beeld over bewuste diersoort helemaal heeft bijgesteld. Waarom gebruiken wij 'ezel' als scheldwoord voor een dom persoon? Ezels blijken integendeel hoogst intelligente dieren die over een olifantengeheugen beschikken. Ezels koppig? Als je met hen praat, kan er best veel, zo leerde ik met scha en schande. Maar het moest wel in het Frans zijn. Nederlands ging er niet in. „Allons-y”, en ze ging op weg.

Een ezel heeft heel wat gemeen met een mens. De behoefte aan zorg bijvoorbeeld. De soort is immers zodanig gedomesticeerd dat ze niet meer zonder de mens kan. Ezelhoeven moeten geregeld worden bekap, anders gaan de dieren mank lopen. 's Ochtends vroeg moesten we Sidonie langdurig kammen en borstelen en met een speciaal mes haar vier hoeven reinigen. Net als sommige mensen kunnen ezels zich ook dood eten. Ze zinken weg in overdadige consumptie, al is het bij hen niet van drank, drugs of junkfood, maar van mals gras. Daarom is er nood aan wat structuur en leiderschap.

Tijdens onze ezeltocht kwam een Vlaams regeerakkoord tot stand. Kritische commentatoren wezen erop dat in dat akkoord evenveel wordt gesproken over dierenwelzijn als over het middenveld. Zo staat er wat te lezen over een kattenbeleid en de castratie van biggen. Over dak- en thuislozen zwijgt het regeerakkoord. Of ik moet het niet goed gelezen hebben.

Dierenwelzijn is van groot belang. Paus Franciscus verklaarde dat sommige soorten moeten worden gerekend tot de armen van vandaag. Zijn ezels arm? Het probleem van Sidonie, zo bedacht ik tijdens onze tocht door de Morvan, is dat ze niet zelf kan opkomen voor haar rechten en haar welzijn. Ze is daarvoor afhankelijk van de mens die wel kan werken aan wetten en regelgeving, stoute meesters kan bestraffen en goeie baasjes kan belonen. Trouwens, Sidonie verdient ons lobbywerk, want haar voorouders werkten zich al generaties als lastdier uit de naad voor ons. „Het is een werkpaard”, zeggen ze in de mensenwereld van een ijverige collega. Sidonie en haar zussen maken vandaag zelfs deel uit van een toeristisch masterplan. In het seizoen draaien ze overuren als begeleidsters van verweerde toeristen die uit zijn op een unieke ervaring. Hardwerkende dieren verdienen respect.

Om te weten wat een ezel als Sidonie nodig heeft, moet ik me in haar kunnen inleven en mezelf dus leren zien als een ezel. Zou ik graag doorweekt en met modderklonten aan mijn hoeven in een gammele stal worden achtergelaten? Tegelijk zijn Sidonies behoeften niet dezelfde als de mijne. Ik denk dat je dezelfde oefening kunt maken voor dak- en thuislozen. 99

Een ezel heeft heel wat gemeen met de mens. De behoefte aan zorg bijvoorbeeld

Vader, zoon, tablet. Zijn elektronica soms een stoorzender in gezinnen? © Corbis

Start de Stille
www.startdestille.be

Hoe kan jij in je drukke leven innerlijke rust, diepgang en waachtheid ervaren? Leer stilvallen, mediteren of bidden.